

grann tonrik spelmanssöndag

Så var det höstdags igen för spelmän att hålla sedvanlig stämma i universitetsaulan, där spelmansfesten fick en alldeles påtaglig publiktillströmning på söndagsmiddagen. Aulan var så gott som fylld, när den likaledes osedvanligt stora spelmansskaran kom in på estraden och bildade en parant upptakt till en färggrann och tonrik spelmanssöndag.

Intrycket av årets stämma blev alltså gott, på sina håll var uppspelningarna lysande. Men där var det inte så underligt, eftersom gästerna var sådana som Pål-Ollo

Säbb-Jon och paret östlund från By, Hätunalekarna och sist men inte minst Vixtus Laurentius, alias Viksta Lasse, alias Leonard Larson, still going strong med sin brorson som sekundant.

Det är klart att man dåsade till ibland under den långa raden av bitar, den ena inte så olik den andra, tonartstvingingar allihop. Dur-låtarna i G och D, mollbitarna i b. Kanske borde spelmansvärdarna i Uppsala variera programmet lite mer med extra omväxling, kanske lite folkdanser, lite spelmanspop och annat i nyare svängar. Men det torde nog vara svårt att dämna den

enorma spelsugenhet som visar sig vid dessa stämmor. Lagen skall spela endast ett par låtar vilket de nog tycker är i minsta laget, väljer därför tre kortare och går ändå med litet ovilliga steg bort från estraden.

Brunskäggyvige Rydberg från Örebro — han blir mer och mer beatlesk i uppsynen — tolkar säkert alla spelmäns tankar då han utbrast i en glädjeström av ord över att få återkomma till Uppsala och spela. Det var det som han och alla spelmän hela året gick och såg fram emot Rydbergs lag från Örebro var bara en kvartett, men fin ton och takt och i resväskan hade tagits med de kanske originellaste bitarna på stämman. Det lät gamla bitarna i malt och varsamt lyckligt arrangerat i Ölandslåten såväl som i Örebrovalsens, men där kanske litet väl nyantikiserat.

Mungallåten är spelmansstämans melodiosa upptakt. Så även den stora öppningsscenen samspeid under sugande ledning av Harry Pettersson. Efter upplandsförbundets ordförandes Emil Olsson hälsningsord blev det både vals och polskor, Karis-Pers polska hade verklig storsväng, medan hälsingepolskan nog i sig var bra men bars inte fram så värst säkert i kompet.

Dagens låtar
Så kom då dagens långa rad av lagspel, två och en halv timme tog det innan allt var slut och man kunde hugga in på middagsmaten på V-Dala. I stort var det brusande bifall och någon utmattnings förekom väl inte på scen. Åtminstone inte under den tid referenten var på plats. Det var idel spelmansglädje. Forsa spelmanslag hade rak ren ton och ansträngde sig väl inte över hövan för temperamentsfullare uttryck. Men laget var ett bra prov på spelmansskicklighet i de bredare lagren.
En av spelmännen hade kompo-

nerat en polska som var en bra låt. en "dagens låt". Och dagens låt bjöd också en komponist av äldre årgång på. Det var ordförande Emils gamle far GäddeviksJonas från Hälsingland som med ett stort hälsingelag, Alftalaget, spelade sin glada låt Gäddeviksbäcken, en ljus och frisk bit med rullstråk förstås och alla ingredienserna.

Ingen fara med traditionen Man kan inte räkna dem alla, dessa lag och dessa låtar. Västmanlänningarna segade sig väl långsamt fram på estraden och var inte så värst vitaliserade i spel heller. Duon Vestling-Olsson visade spel i manstark ålder, men var det inte väl bundet, vagt i rytm och litet snudd på maner? Nyckelharpor lät ypperliga i ett lag med Tierpspolskan av Englund som toppbit.

Goda lag överlag kom i andra halvleken: Sörmlänningar, Valöbor och Hätunalekare, där ungdomen var rikt och spelmansfäkt representerad. Det är ingen fara med spelmanstraditionen, den lever vidare. Den förnyas. Framtiden tycks vara ljus. Det intrycket stod klart med årets lyckade uppsalaträff.
C. G.

n
r
e
d
e
k

t
-
f
a
a
t
-